

Arrest

nr. 289 628 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart een Palestijn te zijn afkomstig uit Khan Younis, Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 17 augustus 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, voert een algemeen betoog en verwijst naar algemene informatie, doch zij slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

4.1. De verzoekende partij hekelt in haar verzoekschrift vooreerst de duur van het persoonlijk onderhoud waarbij zij stelt dat de korte duur ervan opvalt en het een formeel beleefdheidsinterview lijkt, eerder dan haar daadwerkelijk te willen ondervragen over haar problemen.

De Raad stipt vooreerst aan dat op de verzoekende partij een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De Raad stelt in casu vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat aan de verzoekende partij op het einde van het onderhoud de vraag werd gesteld: “Is er nog iets wat je wilt vertellen?” waarna zij nog aanvullingen

deed. Vervolgens werd haar gevraagd: "Nog iets?" waarop het antwoord van de verzoekende partij luidde: "Nee dat was het". De verzoekende partij had derhalve de mogelijkheid bijkomende opmerkingen te maken. De Raad wijst er nog op dat als de verzoekende partij van mening is dat zij niet voldoende tijd heeft gehad om haar relaas uit de doeken te doen, het haar verantwoordelijkheid was om dit tijdig te signaleren en de kans te grijpen toevoegingen te doen, des te meer gelet op voormelde gestelde vragen. De verzoekende partij maakte hier gebruik van naar aanleiding van de eerste vraag en gaf vervolgens aan alles te hebben vermeld. De verzoekende partij duidt in haar verzoekschrift daarenboven niet met de nodige precisie aan wat zij niet heeft kunnen vertellen zodat zij met haar kritiek in haar verzoekschrift niet kan overtuigen.

4.2. De Raad wijst er verder op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet, laat staan genoegzaam uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen.

De commissaris-generaal merkte terecht op: "U geeft bovendien zelf aan dat u in Griekenland geen persoonlijke problemen kende en dat u eigenlijk altijd gewoon van plan was om door te reizen naar België omdat u daar gemakkelijker aan werk zou kunnen raken. U verbleef uiteindelijk maar een tweetal maanden in Griekenland en deed nooit een poging om daar werk te vinden (CGVS, p. 4, 5, 7)." Naast de vaststelling dat zij Griekenland vrij snel heeft verlaten nadat zij er internationale bescherming verkreeg, blijkt uit de verzoekende partij haar verklaringen meermaals uitdrukkelijk dat zij klaarblijkelijk niet de intentie had om er een leven op te bouwen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar in het verzoekschrift wordt geponeerd dat in casu niet wordt betwist dat de verzoekende partij niet (langer) over deze verblijfsvergunning beschikt, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij volledig aan de medewerkingsplicht verzaakt die op haar rust, door de Belgische asielinstanties haar relevante Griekse documenten zoals haar verblijfs- en reisdocument(en) niet voor te leggen en hiervoor geen afdoende uitleg te bieden. Uit de informatie gevoegd in het administratief dossier blijkt dat haar op 2 februari 2022 de internationale beschermingsstatus werd toegekend ("Eurodac Search Result" van 13 mei 2022 en "Eurodac Marked hit" van 18 mei 2022). Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij een verblijfsvergunning bezit waarbij zij toelichtte: "Griekenland (erkenning) voor 3 jaar ik ken geen data." (administratief dossier, verklaring DVZ, punt 27). Blijkens haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud verbleef de verzoekende partij slechts een tweetal maanden in Griekenland en reisde zij vervolgens door naar België (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat de geldigheid van de verzoekende partij haar verblijfsdocumenten inmiddels al, zulke korte tijd nadien, zou zijn verstreken, is dan ook weinig aannemelijk, gelet ook op haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken een verblijfsvergunning voor 3 jaar te hebben gekregen. Hoe dan ook blijkt het verstrijken van de geldigheid van haar documenten nergens uit en wordt dit door de verzoekende partij niet aangetoond. Er ligt aldus niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekende partij haar Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken. Indien de verzoekende partij Griekenland zou hebben verlaten voorafgaand aan het uitreiken van de documenten, wijst de Raad erop dat dit allerminst getuigt van de redelijk te verwachten inspanningen van de verzoekende partij om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft bekomen, noch om toegang te krijgen tot de rechten en voordelen die aan haar internationale beschermingsstatus in Griekenland zijn verbonden.

De verzoekende partij komt in het verzoekschrift in dit kader en voor het overige niet verder dan het formuleren van algemene opmerkingen en het verwijzen naar algemene informatie, zoals o.a. omtrent de problemen voor terugkeerders inzake het verlengen of opnieuw bekomen van hun verblijfstitel, de

moeilijke toegang voor statushouders tot huisvesting, medische zorgen enzovoort, zonder deze echter op haar persoonlijke situatie te betrekken en in concreto te onderbouwen. Algemene (landen)informatie, zoals waarnaar op algemene wijze wordt verwezen in en die wordt gevoegd bij het verzoekschrift, betreffende de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 april 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij ontwaart vooreerst een verschil in Franstalige rechtspraak die stelt dat er voor verzoekers om internationale bescherming of internationaal beschermden in Griekenland wel degelijk een probleem is, terwijl in Nederlandstalige rechtspraak wordt gesteld dat dit land nog steeds effectieve bescherming biedt. Zelf meent zij “dat de hoge drempel van in gebreke blijven in Griekenland is bereikt”. Waar haar wordt verweten dat zij Griekenland relatief snel heeft verlaten, stelt zij dat zij er twee maanden heeft verbleven – wat niet kan worden beschouwd als een snel vertrek –, en dat haar vertrek ook volstrekt logisch is aangezien er aldaar een einde werd gesteld aan haar materiële opvang en zij in eerste instantie hoe dan ook de intentie had om naar België te reizen. Verder wordt een terugkeer naar Griekenland

bemoeilijkt door het gegeven dat zij er gedurende de twee maanden dat zij er verbleef niet de nodige contacten heeft kunnen leggen om een terugkeer goed te kunnen laten verlopen. De verzoekende partij licht nog toe dat zij in Griekenland geen enkele opvang genoot, dat zij tevergeefs heeft geprobeerd om er werk te vinden, dat zij verplicht was om geld te bedelen bij taxichauffeurs en dat zij zich er moe en ziek voelde. Zij besluit dat de verwerende partij ten onrechte het standpunt huldigt dat de situatie in Griekenland onvoldoende zwaarwichtig is en meent dat de vereiste mate van materiële en economische deprivatie wel degelijk is bereikt.”

4.1. De verzoekende partij betoogt ter terechtzitting vooreerst dat zij een verschil ontwaart waar in Franstalige rechtspraak wordt gesteld dat er voor verzoekers om internationale bescherming of internationaal beschermden in Griekenland wel degelijk een probleem is, terwijl in Nederlandstalige rechtspraak wordt geoordeeld dat dit land nog steeds effectieve bescherming biedt.

De verzoekende partij concretiseert voormelde algemene stelling echter niet, noch spitst zij deze toe op de gronden van voormelde beschikking. Hoe dan ook duidt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie waaronder de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De verzoekende partij kan in casu dan ook niet anders doen denken door veralgemenend te poneren dat er een verschil is tussen de Franstalige en de Nederlandstalige rechtspraak. Hierbij kan nog worden aangestipt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Het weze benadrukt dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient te worden onderzocht, zoals in casu geschiedt. Waar de verzoekende partij toevoegt dat zij zelf meent *“dat de hoge drempel van in gebreke blijven in Griekenland is bereikt”*, formuleert zij slechts haar mening zonder concrete elementen aan te reiken die afbreuk kunnen doen aan de gronden van voormelde beschikking met verwijzingen naar de motieven van de bestreden beslissing waarin rekening werd gehouden met haar verklaringen en persoonlijke omstandigheden. Het uiten van algemene kritiek en het aangeven een andere mening te zijn toegedaan zonder verdere concretisering, doet dan ook niet anders denken.

4.2. Ook waar de verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft dat zij twee maanden in Griekenland heeft verbleven en haar vertrek niet als een *“snel vertrek”* kan worden beschouwd, geeft zij slechts haar eigen visie weer. Naar haar mening is haar vertrek ook volstrekt logisch aangezien er aldaar een einde werd gesteld aan haar materiële opvang en zij in eerste instantie hoe dan ook de intentie had om naar België te reizen.

Zoals aangegeven in voormelde beschikking, beklemt de Raad ook thans dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft verkregen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. In voormelde beschikking wordt vastgesteld dat zulke inspanningen niet, minstens niet afdoende, blijken uit de verklaringen en gedragingen van de verzoekende partij. Verder herneemt de Raad in het licht van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting ook volgende gronden van voormelde beschikking:

“De commissaris-generaal merkte terecht op: “U geeft bovendien zelf aan dat u in Griekenland geen persoonlijke problemen kende en dat u eigenlijk altijd gewoon van plan was om door te reizen naar België omdat u daar gemakkelijker aan werk zou kunnen raken. U verbleef uiteindelijk maar een tweetal maanden in Griekenland en deed nooit een poging om daar werk te vinden (CGVS, p. 4, 5, 7).” Naast de vaststelling dat zij Griekenland vrij snel heeft verlaten nadat zij er internationale bescherming verkreeg, blijkt uit de verzoekende partij haar verklaringen meermaals uitdrukkelijk dat zij klaarblijkelijk niet de intentie had om er een leven op te bouwen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband

bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.”

Door ter terechtzitting te hekelen dat zij in Griekenland geen enkele opvang genoot, dat zij tevergeefs heeft geprobeerd om er werk te vinden, dat zij verplicht was om geld te bedelen bij taxichauffeurs en dat zij zich er moe en ziek voelde, kan de verzoekende partij dan ook niet overtuigen. Haar loutere beweringen ter terechtzitting stroken niet met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waarin zij onder meer aangaf geen problemen te hebben gekend tijdens haar verblijf in Griekenland (administratief dossier, deel 5, NPO p. 7). Hoe dan ook zet de verzoekende partij niet in concreto uiteen welke stappen zij zou hebben gezet, laat staan dat zij deze aantoon. Zij geeft daarentegen ter terechtzitting nogmaals aan dat zij in eerste instantie hoe dan ook de intentie had om naar België te reizen en derhalve dat zij niet de intentie had om in Griekenland een leven op te bouwen. Evenmin brengt de verzoekende partij enig stavingstuk bij waaruit ziekte of vermoeidheid blijkt. De verzoekende partij kan ter terechtzitting dan ook niet zonder meer voorhouden dat een terugkeer naar Griekenland wordt bemoeilijkt door het gegeven dat zij er gedurende de twee maanden dat zij er verbleef niet de nodige contacten heeft kunnen leggen om een terugkeer goed te kunnen laten verlopen. Zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij niet aan de middelen die het recht en haar status in Griekenland haar bieden afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. De Raad kan de verzoekende partij daarom niet bijtreden in haar besluit dat de verwerende partij ten onrechte het standpunt huldigt dat de situatie in Griekenland onvoldoende zwaarwichtig is en dat de vereiste mate van materiële en economische deprivatie wel degelijk is bereikt. De verzoekende partij toont niet aan de redelijk van haar te verwachten inspanningen te hebben geleverd om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft verkregen, noch om toegang te krijgen tot de rechten en voordelen die aan haar internationale beschermingsstatus in Griekenland zijn verbonden.

4.3. De verzoekende partij voert in wezen een louter algemeen betoog waarin zij aangeeft het niet eens te zijn en zij haar eigen visie poneert, zonder dat zij in concreto ingaat op de in voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bij te brengen die een ander licht kunnen werpen op de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen waarbij rekening werd gehouden haar concrete situatie.

De verzoekende partij toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en de beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES